

Vendim nr. 266, datë 27.07.2026

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë, i përbërë nga:

Fiona Papajorgji,	Kryetare
Marjana Semini,	Anëtare
Asim Vokshi,	Anëtar

në datën 27.07.2026 mori në shqyrtim paraprak kërkesën nr. 15 (I) 2026 të Regjistrimit Themeltar, që i përket:

KËRKUES: **ILIR KUSI**, përfaqësuar nga avokatja Suela Mëneri, me prokurë.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimeve nr. 9, datë 24.02.2025 dhe nr. 23, datë 26.02.2025 të Gjykatës së Posaçme të Shkallës së Parë për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar; nr. 27 (87-2025-126), datë 11.04.2025 të Gjykatës së Posaçme të Apelit për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar; nr. 00-2025-1690, datë 13.11.2025 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si i papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

BAZA LIGJORE: Nenet 4, 15, 17, 27, 28, 29, 30, 35, 42, 43, 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 5, 6, 7 dhe 8 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*KEDNJ*); ligji nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, i ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese (*Kolegji*), pasi dëgjoi relatorin e çështjes Asim Vokshi, shqyrtoi kërkesën, dokumentet shoqëruese, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

Rrethanat e çështjes

1. Prokuroria e Posaçme kundër Korrupsionit dhe Krimin të Organizuar (*Prokuroria e Posaçme*) ka regjistruar procedimin penal nr. 13, datë 21.10.2022 (*procedimin penal nr. 13/2022*) për veprat penale “Korrupsioni pasiv i personave që ushtrojnë funksione publike” dhe “Korrupsioni aktiv i personave që ushtrojnë funksione publike”, të parashikuara nga nenet 258, 259 dhe 244 të Kodit Penal (KP), në ngarkim të disa shtetasve, përfshirë kërkuesin, me detyrë profesor i asociuar në Fakultetin e Mjekësisë Veterinare në Universitetin Bujqësor të Tiranës (UBT). Gjatë hetimeve paraprake nga Prokuroria e Posaçme është krijuar dyshimi se në 6 procedura prokurimi të zhvilluara nga UBT-ja si autoritet kontraktor janë kryer shkelje të rregullave të prokurimit publik. Për rrjedhojë, Prokuroria e Posaçme i është drejtuar gjykatës me kërkesë për caktimin e disa masave të sigurimit personal, përfshirë masën “Arresti në shtëpi” për kërkuesin.

2. Gjykata e Posaçme e Shkallës së Parë për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar (*GJKKO-ja e Shkallës së Parë*), me vendimin nr. 9, datë 24.02.2025, ka pranuar kërkesën e Prokurorisë së Posaçme dhe ka vendosur caktimin e masës së sigurimit personal me karakter shtrëngues “Arresti në shtëpi”, të parashikuar nga neni 237 i Kodit të Procedurës Penale (KPP), ndaj kërkuesit, si i dyshuar për kryerjen e veprës penale “Shkelja e barazisë së pjesëmarrësve në tendera apo ankande publike”, në bashkëpunim, të parashikuar nga nenet 258 dhe 25 të KP-së.

3. Në datën 25.02.2025 Prokuroria e Posaçme i është drejtuar GJKKO-së së Shkallës së Parë me kërkesë për marrjen në pyetje dhe verifikimin e kushteve të personave të cilëve u ishte caktuar masa e sigurimit personal. Për kërkuesin GJKKO-ja e Shkallës së Parë, me vendimin nr. 23, datë 26.02.2025, ka vendosur zëvendësimin e masës së sigurimit personal me karakter shtrëngues “Arresti në shtëpi” me masën e sigurimit personal “Detyrimi për t’u paraqitur në Policinë Gjyqësore”, të parashikuar nga neni 234 i KPP-së. Kundër këtij vendimi ka ushtruar ankim, ndër të tjerë, kërkuesi, i cili ka kërkuar heqjen e masës së vendosur.

4. Gjykata e Posaçme e Apelit për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar (*GJKKO-ja e Apelit*), me vendimin nr. 27 (87-2025-126), datë 11.04.2025, ka vendosur miratimin e vendimeve nr. nr. 9, datë 24.02.2025 dhe nr. 23, datë 26.02.2025 të GJKKO-së së Shkallës së Parë. Kundër këtij vendimi ka paraqitur rekurs, ndër të tjerë, kërkuesi.

5. Për rekursin e kërkuesit, Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2025-1690, datë 13.11.2025, ka vendosur mospranimin e tij, me arsyetimin se nuk përmbante shkaqe nga ato të parashikuara në nenin 432 të KPP-së.

6. Në datën 15.05.2026 kërkuesi i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me ankim kushtetues individual, sipas objektit. Ankimi, pasi është plotësuar sipas kërkesave të ligjit, është regjistruar në datën 26.05.2026. Në lidhje me afatin për shqyrtimin paraprak të çështjes, të përcaktuar në nenin 47, pika 1, të Ligjit Organik të Gjykatës, bazuar në nenet 15, pika 2 dhe 21, pika 1, të Rregullores për Procedurat Gjyqësore të Gjykatës Kushtetuese, në këtë afat nuk llogaritet periudha e lejes vjetore, sipas nenit 18, pika 1, shkronja “b”, të po këtij ligji.

II

Pretendimet e kërkuetit

7. **Kërkuesi**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar se i është cenuar:

7.1. *E drejta për proces të rregullt ligjor*, e garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, në drejtim të:

7.1.1. *Së drejtës së aksesit* të lidhur me *standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor*, pasi Gjykata e Lartë, ndonëse ka evidentuar pretendimet kryesore të kërkuetit, veçanërisht ato lidhur me kompetencën lëndore dhe mungesën e dyshimit të arsyeshëm ose proporcionalitetin e masës, ajo nuk rezulton të këtë zhvilluar një kontroll autonom dhe substancial mbi implikimet e këtyre kundërshtimeve. Në lidhje me pretendimin për cenimin e së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj, Gjykata e Lartë ka arsyetuar se “caktimi i masës së sigurimit nga një gjykatë jo kompetente nuk përbën shkak për pavlefshmërinë e vendimit”. Për sa u përket pretendimeve për mungesën e dyshimit të arsyeshëm dhe proporcionalitetin e masës, ajo gjykatë ka arsyetuar se kjo çështje u takon gjykatave të faktit. Pretendimi kushtetues lidhet me faktin se kontrolli gjyqësor për kufizimin e lirisë personale nuk mund të mbetet vetëm formal, por duhet të jetë i aftë të garantojë se standardet minimale kushtetuese të procedimit janë respektuar realisht në rastin e dhënë. Në këtë kuadër, kontrolli gjyqësor efektiv kërkonte shqyrtim real të pretendimeve që kishin potencial të ndikonin në ligjshmërinë e kufizimit të lirisë personale.

7.1.2. *Së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj*, pasi gjykatat e posaçme kanë ushtruar juridiksion penal ndaj tij pa kryer paraprakisht një verifikim efektiv dhe të arsyetuar të kompetencës materiale të tyre. Ky verifikim ishte thelbësor për shkak se marrëdhënia juridike objekt hetimi nuk buronte drejtpërdrejt nga një procedurë tipike prokurimi publik, por nga një marrëdhënie grant-financimi

ndërmjet Agjencisë Kombëtare të Kërkimit Shkencor dhe Inovacionit (AKKSHI) dhe UBT-së, të rregulluar nga legjislacioni për arsimin e lartë dhe kërkimin shkencor, si dhe nga kushtet specifike të kontratës së grantit. Pikërisht për shkak të natyrës blankete të nenit 258 të KP-së, gjykatat kishin detyrimin të verifikonin paraprakisht nëse marrëdhënia konkrete juridike hynte realisht në fushën e legjislacionit të prokurimit publik dhe, për rrjedhojë, në juridiksionin e prokurorisë dhe gjykatave të posaçme. Megjithatë, nga arsyetimi i vendimeve gjyqësore rezulton se gjykatat nuk kanë kryer një analizë autonome dhe paraprake për natyrën juridike të marrëdhënies AKKSHI-UBT dhe kufijtë e zbatueshmërisë së legjislacionit të prokurimit publik. Mungesa e kontrollit të kompetencës lëndore krijon një pasiguri juridike dhe arbitraritet procedural, pasi kërkuesi u vendos përpara juridiksionit të posaçëm pa u arsyetuar në mënyrë të mjaftueshme baza ligjore mbi të cilën ato gjykata konsideroheshin kompetente. Edhe Gjykata e Lartë nuk rezulton të ketë kryer një analizë kushtetuese të mjaftueshme mbi të.

7.1.3. *Së drejtës për mbrojtje efektive dhe proces kontradiktor*, pasi arsyetimi i vendimeve objekt ankimi nuk duket të adresojë në mënyrë substanciale disa prej kundërshtimeve të ngritura nga kërkuesi, si ato të lidhura me bazën juridike të juridiksionit të gjykatave të posaçme, natyrën juridike të marrëdhënies objekt hetimi, mungesën e kompetencës vendimmarrëse të kërkuesit, individualizimin e dyshimit dhe nevojën konkrete të masës së sigurimit. Në mungesë të një trajtimi të tillë, aftësia e kërkuesit për të kuptuar bazën juridike dhe faktike të masës së tij ndikon edhe mbi ushtrimin efektiv të së drejtës së mbrojtjes.

7.1.4. *Parimit të ligjshmërisë dhe parashikueshmërisë së normës penale*, të garantuara nga nenet 4 dhe 29 të Kushtetutës dhe neni 7 i KEDNJ-së, pasi përgjegjësia penale duhet të mbështetet mbi norma të qarta, të aksesueshme dhe të parashikueshme, ndërsa në rastin konkret interpretimi i bërë nenit 258 të KP-së ka zgjeruar në mënyrë të papërcaktuar fushën e kësaj dispozite, pa një analizë të mjaftueshme mbi natyrën juridike të marrëdhënies konkrete dhe mbi kufijtë e aplikueshmërisë së legjislacionit penal. Kontrata e lidhur midis AKKSHI-t dhe UBT-së parashikon mekanizma të posaçëm monitorimi, kontrolli, raportimi, auditimi, rikuperimi fondesh dhe përgjegjësie kontraktore. Për më tepër që sipas kontratës AKKSHI është pronar i projektit (pronësia intelektuale), ndërsa UBT-së i përket vetëm autorësia e projektit. Kjo ndarje e qartë e pozitave ligjore në kontratë kufizonte

autonominë e UBT-së në ndryshimin e zërave buxhetorë vetëm në 10% të fondit të financiar. Kërkuesi ka qenë anëtar i një komisioni teknik në kuadër të projektit të financiar me grant dhe si akademik nuk mund të parashikonte se veprimtaria e tij në kuadër të një marrëdhënieje grant-financimi të rregulluar nga legjislacioni akademik dhe kontrata specifike do të interpretohej si pjesë e një skeme të shkeljes së barazisë në tendera, në kuptim të nenit 258 të KP-së. Ky standard parashikueshmërie bëhet veçanërisht i rëndësishëm për dispozita blankete si neni 258 i KP-së, përmbajtja e të cilave varet nga ndërveprimi me fusha të tjera normative. Pra, në të tilla raste gjykatat kanë detyrimin të interpretojnë normën penale në mënyrë restriktive dhe me kujdes të shtuar për të shmangur zgjerimin e parashikueshmërisë së përgjegjësisë penale.

7.1.5. *Garancive procedurale të lidhura me juridiksionin dhe kompetencën*, pasi procedimi penal është zhvilluar edhe në kundërshtim me garancitë minimale procedurale që kërkojnë një analizë të qartë, funksionale dhe të individualizuar të roleve institucionale dhe të marrëdhënieve juridike që qëndrojnë në themel të procedimit. Në vendimet gjyqësore të kundërshtuara nuk rezulton të jetë kryer një diferencim i qartë ndërmjet marrëdhënies grant-financim AKKSHI-UBT, marrëdhënies eventuale kontraktore ndërmjet UBT-së për organizimin e komisioneve teknike dhe akteve administrative të brendshme të UBT-së për organizimin e komisioneve teknike. Po kështu, nuk është analizuar në mënyrë të mjaftueshme nëse komisionet ku bënte pjesë kërkuesi kishin kompetencë reale vendimmarrëse, cili ishte raporti ndërmjet komisioneve dhe organeve drejtuese të universitetit dhe nëse vendimmarrja përfundimtare u përkiste strukturave të tjera institucionale. Nga kjo mungesë diferencimi ka ardhur si pasojë trajtimi i përgjithësuar i roleve dhe përgjegjësiwe institucionale, pa u individualizuar funksioni konkret i secilit subjekt në procesin e pretenduar. Për pasojë, analiza është ndërtuar mbi një konceptim kolektiv të përgjegjësisë. Kjo çështje ka rëndësi të drejtpërdrejtë edhe në vlerësimin e kushteve të masës së sigurimit, pasi nuk mund të vlerësohet në mënyrë të individualizuar niveli i dyshimit të arsyeshëm, mundësia reale e ndikimit mbi provat ose domosdoshmëria konkrete e kufizimit të lirisë personale.

7.1.6. *Parimit të prezumimit të pafajësisë dhe barazisë së armëve*, pasi çdo kufizim i lirisë personale duhet të mbështetet mbi një dyshim të arsyeshëm, të bazuar në fakte

objektive dhe në lidhjen konkrete të individit me veprën penale. Në rastin konkret, gjykatat nuk rezultojnë të kenë kryer një analizë të mjaftueshme individualizuese mbi rolin konkret të kërkuesit. Ai nuk ka qenë pjesë e njësisë së prokurimit, nuk ka pasur kompetencë kontraktore ose financiare, nuk ka administruar fondet objekt hetimi, nuk ka nënshkruar vendimin përfundimtar të përzgjedhjes dhe as ka pasur kompetencë për miratimin, anulimin ose kontrollin përfundimtar të procedurës. Dyshimi ndaj kërkuesit rezulton të jetë ndërtuar mbi funksionin kolektiv të strukturave administrative dhe jo mbi një lidhje të individualizuar ndërmjet sjelljes konkrete dhe pasojës së pretenduar. Pra, arsyetimi i gjykatave nuk demonstroi në mënyrë të mjaftueshme ekzistencën e një baze faktike për kufizimin e lirisë personale të kërkuesit. Trajtimi i kërkuesit si subjekt që potencialisht është i aftë për të cenuar provat e procedimit, nuk rezulton i mbështetur mbi ndonjë analizë konkrete. Kur arsyetimi procedural mbështetet mbi role institucionale të paindividualizuara, edhe aftësia për të ushtruar në mënyrë efektive të drejtën e mbrojtjes dobësohet ndjeshëm. Kërkuesi ushtron funksione akademike dhe çdo masë sigurimi e bazuar mbi një arsyetim jo të mjaftueshëm mbart rrezik të shtuar për krijimin e një perceptimi të parakohshëm penal ndaj individit.

7.1.7.Parimit të përgjegjësisë personale penale, për shkak të një individualizimi të qartë të sjelljes personale dhe të kontributit konkret të kërkuesit, duke krijuar rrezik për arbitraritet në atribuimin e përgjegjësisë penale.

7.1.8.Proprorcionalitetit të masës së sigurimit, pasi edhe pse masa e caktuar ndaj kërkuesit është ndër masat më të lehta të parashikuara, ajo përbën një kufizim të lirisë personale dhe si e tillë duhet të mbështetet mbi një arsyetim të individualizuar. Po kështu, nuk rezulton të jetë analizuar për mundësinë e vendosjes së një mase më pak kufizuese.

7.2. Parimi i sigurisë juridike, pasi procedimi penal lidhet me një marrëdhënie grant-financimi dhe me veprimtari administrative të zhvilluara në kuadër të një projekti kërkimor universitar të rregulluar nga legjislacioni për arsimin e lartë, kërkimin shkencor dhe regjimi kontraktor ndërmjet AKKSHI-t dhe UBT-së. Në këto rrethana, zgjerimi i fushës së zbatimit të nenit 258 të KP-së në një marrëdhënie të kësaj natyre kërkonte një analizë veçanërisht rigoroze, pasi ekziston rreziku që një çështje e natyrës administrative ose kontraktore të trajtohet në mënyrë të zgjeruar si përgjegjësi penale.

7.3. *E drejta për jetë private, reputacion dhe integritet profesional*, pasi kërkuksi është akademik dhe ushtrimi i aktivitetit profesional të tij lidhet drejtpërdrejt me besueshmërinë profesionale, integritetin dhe mënyrën se si perceptohet në mjedisin institucional dhe shoqëror ku ushtron funksionin. Në këtë kuptim, vendosja e një mase personale e shoqëruar me atribuimin e rrezikut për asgjësimin e provave përbën një ndërhyrje që prek jo vetëm sferën personal të individit, po edhe integritetin e tij profesional. Në mungesë të një analize të mjaftueshme, vendimet objekt kundërshtimi kanë krijuar një rrezik real për ndërhyrjeje disproporcionale në jetën private dhe integritetin profesional të kërkuksit.

III

Vlerësimi i Kolegjit

A. Për kriteret e pranueshmërisë së kërkesës

8. Çështja e legjitimitetit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f”, dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret kumulative të parashikuara nga neni 71/a i Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike efektive, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës.

9. Kërkuksi, si individ, legjitimohet *ratione personae*, në kuptim të shkronjës “f” të pikës 1 të nenit 131 dhe shkronjës “i” të pikës 1 të nenit 134 të Kushtetutës, pasi ka qenë palë në çështjen objekt të ankimit kushtetues individual, për rrjedhojë ka interes të drejtpërdrejtë për vënien në lëvizje të këtij gjykimi kushtetues.

10. Për sa i përket kriterit të shterimit të mjeteve juridike efektive, Gjykata ka pohuar se, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, mbrojtja kushtetuese ka funksion përfundimtar dhe, si e tillë, mund të aplikohet në lidhje me vendime për të cilat kanë përfunduar procedurat gjyqësore. Cenimi i të drejtave themelore mund të pretendohet në këtë Gjykatë vetëm pasi të shterohen të gjitha mundësitë e ofruara nga sistemi i apelineve dhe kjo vlen edhe në rastet kur procedurat gjyqësore paraprake çojnë në një rëndim të mëtejshëm ose në tejzgjatjen e cenimit

të kësaj të drejte (*shih vendimet nr. 18, datë 19.03.2024; nr. 25, datë 13.10.2022; nr. 14, datë 11.03.2021 të Gjykatës Kushtetuese*). Ky rregull, në thelb, synon t'u japë organeve publike dhe në veçanti gjykatave të juridiksionit të zakonshëm mundësinë të parandalojnë ose korrigjojnë në substancë shkeljet e pretenduara të të drejtave kushtetuese të individit. Për këtë arsye, mjetet juridike në dispozicion nuk përfshijnë vetëm ankimin kundër një vendimi gjyqësor në një gjykatë më të lartë, por çdo ankim ose kundërshtim, duke u ofruar mundësi organeve publike dhe gjykatave të juridiksionit të zakonshëm të luajnë rolin e tyre subsidiar për t'i garantuar individit mbrojtjen e të drejtave kushtetuese përpara se t'i drejtohet kësaj Gjykate (*shih vendimet nr. 18, datë 19.03.2024; nr. 25, datë 13.10.2022 të Gjykatës Kushtetuese*).

11. Në jurisprudencën kushtetuese është pohuar se Kushtetuta duhet interpretuar në atë mënyrë që të ketë kuptimin më të arsyeshëm dhe të frytshëm të mundshëm, ndërkohë që ankimi kushtetues individual synon të shërbejë si një mjet efektiv brenda sistemit të brendshëm. Bazuar në këtë qasje, Gjykata, në mënyrë përjashtimore, ka bërë pjesë të kontrollit kushtetues edhe vendime gjyqësore të ndërmjetme, nëse plotësohen këto kriterë: (i) vendimi duhet të ketë vendosur mbi të drejtën e individit të pretenduar të cenuar, pra shkelja e pretenduar të jetë pasojë e drejtpërdrejtë e vendimit të ndërmjetëm të kundërshtuar ose, e thënë ndryshe, kërkuesi duhet të provojë se është viktimë e shkeljes të së drejtës kushtetuese; (ii) vendimi të jetë bërë objekt i ankimit të veçantë dhe të jetë shqyrtuar edhe nga gjykatat më të larta, të cilat të jenë shprehur, qoftë edhe tërthorazi, për të drejtën që pretendohet të jetë cenuar; (iii) vendimi duhet të ketë një masë autonomie nga procesi i themelit, në kuptimin që pavarësisht se shqyrtimi gjyqësor i mosmarrëveshjes së themelit vazhdon, vendimi përfundimtar që do të jepet në themel nuk është i aftë të ndryshojë vendimin e ndërmjetëm dhe as të riparojë në masën e duhur efektet që ai ka sjellë (*shih vendimet nr. 22, datë 04.04.2024; nr. 18, datë 19.03.2024; nr. 14, datë 11.03.2021 të Gjykatës Kushtetuese*).

12. Në rastin e vendimeve me natyrë jo përfundimtare që jepen gjatë një procesi gjyqësor, Gjykata, bazuar në përmbajtjen e nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës dhe qëllimin e natyrën e ankimit kushtetues individual, ka vlerësuar nëse të tilla vendime, pavarësisht karakterit të tyre, janë, së pari, të afta të prekin të drejta themelore të individit dhe, së dyti, cenimi është në atë masë dhe formë që pasojat e ardhura është e vështirë ose e pamundur të riparohen gjatë procesit të themelit (*shih vendimin nr. 14, datë 11.03.2021 të Gjykatës Kushtetuese*). Mbi këtë qasje, Gjykata ka bërë pjesë të kontrollit të saj vendimet e fazës së parë të pjesëtimit të pasurisë (*shih vendimin nr. 24, datë 12.11.2008 të Gjykatës Kushtetuese*), vendimet për caktimin ose zëvendësimin e masës së sigurimit personal “Arresti në burg” ose “Arresti në shtëpi”, që jepen në

procedura të veçanta në funksion të procedimit penal të themelit (*shih vendimet nr. 75, datë 22.12.2015; nr. 40, datë 18.07.2012 të Gjykatës Kushtetuese*), vendimet gjyqësore për vendosjen e masës së sekuestros preventive mbi pasuri të individit (*shih vendimet nr. 29, datë 16.04.2024; nr. 18, datë 19.03.2024 të Gjykatës Kushtetuese*), ose, përjashtimisht, edhe vendimet me të cilat gjykatat më të larta kanë vendosur kthimin e çështjes për rigjykim në gjykatat më të ulëta (*shih vendimin nr. 59, datë 14.11.2023 të Gjykatës Kushtetuese*).

13. Duke iu kthyer rastit konkret, Kolegji vëren se Gjykata është vënë në lëvizje për kontrollin e pajtueshmërisë me Kushtetutën të vendimeve gjyqësore që kanë caktuar ndaj kërkuesit masën e sigurimit personal “Detyrimi për t’u paraqitur në Policinë Gjyqësore”. Po kështu, Kolegji vëren se masa shtrënguese e sigurimit e caktuar ndaj kërkuesit është e ndryshme nga ajo e arrestit dhe nuk i ka privuar atij lirinë. Nga kërkuesi pretendohet se ajo masë i kufizon lirinë personale, megjithëse shtrëngimi që ajo përmban konsiston në detyrimin e tij për t’u paraqitur në ditë të caktuara para autoriteteve të ndjekjes penale. Në këtë këndvështrim, duke mbajtur në konsideratë dhe jurisprudencën kushtetuese, Kolegji, ashtu sikundër është vlerësuar edhe më parë (*shih vendimin nr. 84, datë 18.04.2024 të Kolegjit të Gjykatës*), evidenton edhe në këtë rast se vendimet gjyqësore të kundërshtuara nga kërkuesi për sa u përket urdhërimeve për masën e sigurimit, nuk janë përfundimtare, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, ndaj ato, për këtë pjesë, nuk mund t’i nënshtrohen kontrollit kushtetues.

14. Duke pasur parasysh se kriteret e legjitimitetit për vënien në lëvizje të gjykimit kushtetues kanë karakter kumulativ, nuk është e nevojshme të vijohet më tej me verifikimin e plotësisht të kriterëve të tjera të pranueshmërisë së kërkesës.

15. Në përfundim, Kolegji çmon se ankimi kushtetues individual nuk plotëson kriteret ligjore paraprake për pranimin e tij për shqyrtim në seancë plenare.

PËR KËTO ARSYE,

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese, në bazë të neneve 31 dhe 31/a, pikat 1 dhe 2, shkronja “d”, të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar,

V E N D O S I:

Moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare.